

**КАЛИН НЕНОВ, ВЛАДИМИР
ПОЛЕГАНОВ
ДА ОБИЧАШ САМ САМА**

chitanka.info

*Too much love will kill you
Just as sure as none at all*

(от
помагало по
мелодика,
трети клас по
Унисис)

Амарантовият ирис набъбва от влагата и в ъгълчето на окото ѝ напъпва алена капка.

Аленото увисва за миг от златистите ресници, после плахо се плъзва по алабастровата кожа, надолу по едва загатнатата извивка на носа, през ръба на горната устна, върху заострената мекота на брадичката, по тетивата на шията, изпъната и трептяща, аха да се скъса... За миг замира в долчинката над ключиците — миниатюрен прибор от червено на ръба на бездната от сребро и злато, която се вие надолу, надолу, напред, надолу, там, където неговите пръсти рисуват по нейните криви и търсят сърцето ѝ.

(Господи, защо не затварям очи поне тогава?)

Неговите очи са затворени, но между всеки два тласъка въздух през тънките ноздри, под клепките му прозира златно сияние. Светликът на ангелите.

(Рафи, Саме — серафими... Сами са си го избрали, сами са се направили ангели.)

Едно от крилете му, като пелената на първия сняг, плъзва над прималяващата извивка, с която гърдта ѝ прелива в хълбок, и скрива от поглед другата му ръка, сякаш бронзова ръкавица (само че топла... даже оттук се усеща), която слиза по нейното злато, за да потърси хлътнатинката филиграненото сребро на корема ѝ; да отключи (чувал съм) още един от экс-центровете. Двете тела трепват, тя отмята глава дори повече, аленото капва тъкмо върху източения му показалец и искрящата, *искаща* пъпка под него. Крилете ѝ го притисват отвсякъде, плътно, както зората — разбуждащия се свят. Криле и крака, рози и бронз, сребро и златен светлик, дланите му върху нейната кожа...

Сега очите ѝ са затворени, обърнати към небето, древния дом на митичните им предци. Устните ѝ потръпват, крилете им се разтърсват и две пера, сякаш роза и бронзов кинжал, преплитат спирали в нежен танц към земята. Изхлипвам и свеждам очи.

Секвоята Спомен гушва погледа ми с изумрудената си нежност и го държи в прегръдките си всичките двеста метра до долу. Двамата рафи остават там, във високото (повече там, отколкото аз ще бъда някога тук, с някого... Господи...): рехаво облаче насред синевата на утрото за случайно зареялите се погледи — холовидно ярка картина, в която всеки щрих от ангелското им съвършенство пламти, за взиращите се право в тях. (Колко деликатна, колко свободолюбива е нашата технология...) Остават там, носени от невидимите си аграв полета, размахали бутафорните си криле, най-красивата текска измислица, която ми е отказана до живот.

(Е... дойде ли Второ пришествие, всички ще полетим.)

(Досущ като през Последната война.)

Засмивам се през горчивото в гърлото си и хуквам по алеите на градината. Първите стъпки идват на тласъци, после физическата умора разстила възбудата и я утаява.

А)

— Желанието — рече ѝ старият тек — е това, заради което съществува нашият свят.

Тя не му повярва, но остана известно време с него, за да се полюбува на светещите му очи. Жълти и червени искри играеха върху гладката черна повърхност под клепачи, които никога не се склапяха. Нищо не беше толкова живо в тялото пред нея, колкото очите.

Ако наистина има желание, помисли си тя и легна до стария тек, то е в тези очи. Винаги отвъд мен.

От лявата ѝ ръка беше изпълзяла змия на насладата, сега забила зъби във вените на мъжа, увила част от тялото си около мускулестата му дясна ръка. Съсухрената кожа на тека и лъскавите люспи на влечугото се търкаха една о друга в ритъм, който идваше някъде от момичето и се хранеше с енергия от център в тялото на мъжа. Той, който се казваше Адат, но предпочиташе да го наричат Габриел, и тя, която искаше да забрави името си, защото то ѝ напомняше за всичко, което ѝ беше отказано — Дезире, тя, която сама се бе нарекла Сама, допреди малко бяха едно. Нито жена, нито мъж. Това цяло, напоено в хими и сглобено от неизговоримите страсти на двамата, се роди и умря в тялото на змията, под студените люспи и дълбоко зад раздвоения ѝ език.

Тя е само машинка. Нищо повече.

Сама затвори очи, изтри спомена за секса (змията се прибра в лявата ѝ ръка с тихо изсъскване), стана от леглото (*легло! класическото обиталище на желанието... жалко, че класиката е просто илюзия*) и каза на тека:

— Беше хубаво, но не искам пак. Ти си твърде... силен.

Той заби нокти в корема си, кожата поддаде, разкъса се и зейна рана, червена като жадна уста. Пръстите му се задвижиха все едно свиреше на пиано, и между устните на раната се появиха метални зъби.

— Имам още нещо — каза ѝ той — което няма как да не ти хареса. Това — ноктите му заскърцаха по разкрития метал — ме изключвана*пълно*. Ставам като бебе. Тогава някой трябва да поеме грижите за мен*изцяло*.

Тя изключи всичко в ума и под кожата си. Затвори се плътно пред него и предложението му.

— Не искам.

И си тръгна.

Вел ме побутва отзад.

Прехапвам устни, но рамото ми не трепва. Идентът спира да гъделичка дланта ми, отлепям я от меката му заобленост и влизам в сима.

Посреща ме приглушеност. Златните светлини в ъглите на помещението са забулени зад дъгови воали, а гласовете на теките посетители се размиват (навярно демоди) в ромолене и сребърен звън. Телата са някак неясни, сякаш размиват самото пространство, захвърлили границите си.

Нещо ме гъделичка по плешката. Този път не успявам да се овладеея и подскачам, завъртайки се. Тялото ми се блъсва в някакъв ръб, който омеква миг преди удара.

От еластичния допир, новостта на мястото, тая непринудена интимност на Вела, която се е ухилила до ушите и се впуска в шеметно бърза серия от мними атаки — в очите, по шията, в сплита, коляното, слабините... не мога да я следя... изведнъж ми призлява, и се люшвам напред, и ме спират ръцете им. Вела държи не по-малко здраво от Вел, а Вел гледа не по-малко угрижено от сестра си.

Когато очите ми фокусират отново, дръпвам се крачка назад и измъчено се усмихвам на двамата стимери. Вела посяга да хване дланта ми, но сега аз съм по-бърз (като никога...). Пръстите ѝ увисват сред празното, тя прехапва устни. Към Вел точно в този момент не смея да гледам.

Вела и Вел. Двама обикновени теки, от по-топлата разновидност. Ако не бяха златистите им зеници, би могъл да ги сбъркаш с хуми. Телата им не излъчват заплаха, не се перчат с никакви видими емпета, дори не са свършени.

(Господи... ония два рафа...)

Носът на Вела например е твърде широк, а едното око на Вел гледа криво. Само дето...

Само дето така става още по-симпатичен.

Стисвам зъби и непохватно протягам ръка. Вела я грабва сияеща, още преди да е преполовила пропастта помежду ни. Пръстите ѝ са топли и гъвкави, притаили силата си, както аз съм стаил дъх.

Вел също посяга, но се отказва и с ухилен жест ни насочва към една от свободните ниши. Обичам усмивката му — обичам усмивките и на двамата, нали тъкмо с тях успяха да ме спечелят през тия шест месеца, откакто се срещаме. Ако сега изведнъж изчезнат, скрият се зад стиснати устни, ще пищя. Ще бягам и ще пищя. Все ми е тая какво ще си мислят.

Вел докосва гърдите си, тъкмо където почват ребрата, и измъква сребристо флаконче. Не ща да знам откъде точно, зает съм да гледам Вела, която също докосва гърдите си и забива смутен поглед в земята едновременно с мен. После смехът ѝ заромолява и финските гласове наоколо засвирват в съзвучие с него. Поточетата бълбукат, кипят гейзери, някакъв непознат басов тон (може би стон, може би песен) слага студена длан на врата ми и се вмъква под костите на тила. Притварям очи, за да пусна тръпката да се лее навсякъде, да разтвори свития ми юмрук, свития ми стомах.

И тръпката се разлива — ала е друга, боцкаща тръпка, която започва някъде над сърцето ми, хладно-успокоителна. Бавно, по котешки, вдигам клепачи и проследявам как Вел отлепя от кожата на гърдите ми сребърното флаконче, усмихвайки се насреща ми.

(Сигурно е зиак, промърква умът ми... Тоя човек... спазми на лицевите му мускули, едно-друго, от толкоз хилъотене? И в това ли са се скулптирали? Леле, колко е сладък с тая трапчинка отляво...)

Две точици, остри и жарки, ме убождат под плешките, лекичко. Неземно блажен, гледам как десет дълги и фини пръста се плъзват под мишниците ми (... кой рече, че не са свършени?), прегръщат средата ми и се заиграват с шевовете по ризата. Тъканта, уловила покоя ми, охотно се сцепва и свлича встрани.

Сега Вела докосва гърдите ми (Господи... това ли било да те пипне друг...) и ненатрапчиво притиска гърба ми с гърди. Вел, едно тяло, което сякаш е само емпе към усмивката си, ми кимва и се разтваря в размитите очертания на сима.

Аз затварям очи, да почувствам всяка изпъкналост от ребрата на Вела. (Какво ни разправяха по хумология? Гърбът бил най-нечувствителната зона в телата ни... хе, цефецета.) Ръцете ми се

надигат (Господи... тия две плавни създания моите непохватки ли са?) и се сключват около нейния гръб, и сега хлипът излиза с въздишка и се смесва с нейния дъх над рамото ми. Този е миг на покой. Просто стоим, притиснали повече точки един в друг, отколкото знаех, че имам; подпрели глави — тя върху рамото ми, аз върху нейното слепоочие.

И уж е покой, а тялото ми се стопля: сякаш всяка негова клетка е отпуснала глава върху рамото на съседната и чувства сърцето ѝ до сърцето си, познала я е за първи път с пръсти, позволила е на нейните пръсти да се спускат надолу, сред косъмчетата по корема, и надолу...

В следващия миг идва реакцията.

Тялото ми застива. Сгърчва се. Счупва ѝ нещо.

Очите ми милостиво се превъртат в орбитите, преди да зърнат кръвта или ужаса в нейните.

Б)

— Какво толкова е откъснато от теб, та търсиш някой да запълни празното място? И кой е толкова специален, та дори формите на теките не могат да го уловят?

Хумата до Сама приличаше на сестра ѝ, но от нея лъхаше не толкова страст, колкото спокойствие и уют. Сестра ѝ изгаряше хората — можеше да познаеш къде е била по пътеката въглени след нея — а тази хума, която гледаше всичко наоколо с очи, които милват, но не съблязват, беше като самия огън, когато и ти си огън: близка, топла, позната.

— Не знам — отвърна Сама. — Отдавна съм така. В мен има черна дупка. Дори сестра ми не успя да я запълни, а тя вилня и горя както само истинските хуми могат.

Другата кимна.

— Чувала съм за хора като вас. Живеете и в двата потока с лекота. Хуми и теки — за вас това не са трайни избори, а просто... дрехи. Но съм чувала и че не знаете какво искате, затова го търсите във всички възможни потоци.

Сама не каза нищо и се опита да си спомни името на хумата.

— Олга.

— Да, Олга. Защо дойде при мен, Олга?

— Ти ме повика. Когато се разминахме в парка, кожата ти светеше.

— Но и ти няма да ми помогнеш, нали?

— Няма, да. Знам го само като те галя, така, не ми трябва повече. Сама мълчеше.

— Бих могла да остана с теб още, разбира се. Да раздвижа мускулите ти с още един масаж, но няма да мога да ги пренаредя както искаш...

— Знам, Олга.

Момичето стана и от това легло. Потта ѝ бе оставила сянката ѝ завинаги по белите чаршафи. Сега светлината се плъзгаше по голото ѝ

тяло, без нито една пращинка мрак да ѝ пречи.

— Хареса ми, наистина — каза и облиза устни. Вкусът на хумата изчезна под езика ѝ като спомена за тека. — Но не е нещо, което бих правила много пъти. Ще настръхвам по-малко и ще съм по-скована с всеки следващ дъх, ще...

— Разбирам те — тихо изрече Олга и Сама се зачуди дали жената действително бе изрекла думите, или те се появиха в главата ѝ с милването на хумата.

После замръзна: статуя, оставена в ръцете на почти непозната скулпторка. Хумата продължи да я гали — корема и нагоре, гърдите и брадичката. Дланта ѝ говореше нещо на кожата на момичето, но думите се губеха в някаква черна пропаст, която се отваряше с всяко докосване. Същото беше и с целувките.

~остани~ощесъвсеммалко~Сама~~~остани~~нищо друго~

Аз съм виновен за всичко.

Трябваше да се сетя.

Още вторият ми баща ми го каза: технологична несъвместимост.

Рядка.

Гласът му бе много нежен, много внимателен.

Генетично заложена. Нелечима. Не напълно изследвана.

Атавизъм.

Открили го още при първите мед-гледни. Някои от скенерите блокирали, а аз едва не съм спрял да дишам, когато пуснали в кръвта ми минибдителите. После са нямали право да ми слагат приставки или химусилители, докато сам не поискам, но се стараеха да ми припомнят, все с оня нежен, внимателен глас, всичките. Навярно те чакат изненади, Саме; трябва винаги някой да те наглежда. Някой от тия съвършени, усмихнати, всепрощаващи...

Не съм бил виновен аз, каза Вел. Знаели за проблема ми (Вел каза: „дара ми“), но толкова ме били обикнали, че искали да ми помогнат да се отпусна. Не изчакали да си направим изследвания, просто ползвали най-слабия дизинхибитор, за който знаели, такъв без никакви странични...

Вела стоеше до него и се усмихваше (всепоощаващо). Но макар да не видях нито един белег по нея, в очите ѝ счупеното стоеше. Не са свикнали с болката, ненадейната, изненадваща, физическа болка, каквото и да изпитват в симите си...

Аз съм виновен. Нараних приятел, нараних някой, който ме е обичал, нараних Вела... нараних друг човек.

Затварям очи и леглото на цела се размества под мен, за да ме поеме в неутешителната си прегръдка.

В)

Сама често вървеше по непознати улици. Сега бе поела из една от новите приумици на теките: кварталът се наричаше Променящият се град и тук всичко беше винаги друго. Момичето не знаеше накъде ще завие или дали онзи фонтан пред нея ще остане фонтан, докато стигне до него.

Идваше тук, защото движещият се град я успокояваше. Той беше нейното огледало. Крачеше напред и се връщаше назад. Назад към онзи момент, в който майка ѝ, онази, която я бе носила в себе си, ѝ каза: *Ти си като вода, момичето ми. Приемаш всички форми. И името ти значи желание. На онзи стар език...* Майка ѝ, която познаваше стихииите толкова добре. Сигурно имаше нещо вярно в думите ѝ.

След това спираше и чакаше някоя сграда да се смали с един-два етажа и в небето над нея да види останалите си родители, всичките спокойни и усмихнати, как я подканват да влезе в морето, голямото море с мърморещите вълни и солените пръски пяна, гола, сама, отворена. После да търси ръцете на другите деца: плахите пръсти на момчетата и изгарящите, дори под водата, на момчетата. *Но аз съм вода. Нали? В морето само ще се загубя...* Дали го изричаше наистина или не, нямаше значение, защото те я гледаха от брега, спокойни, и те я докосваха под вълните, възбудени. На този бряг думите не се чуваха никога и затова ги използваша рядко...

Винаги беше така: градът се менеше около нея, а тя се въртеше в него като стъкълцата на калейдоскоп — разпилени, шарени, отразяващи — в тръбата, която някой държеше. Кой?

Винаги стигаше до този въпрос. Тогава излизаше от Променящия се град.

И потъваше в Градината.

Кое то не беше трудно, защото тя беше навсякъде. Стара и не чак толкова бързо променяща се. Пълна с хора.

Сама лягаше под някоя сянка и започваше да гледа жестове и да търси погледи. Едните я оплитаха в мрежите си от бързи движения, а

другите я теглеха като хвърчила нагоре, нагоре. Тихи жестове, много цветни погледи. Често някой я улавяше така здраво, че тя тръгваше с него; или нея; тях. Те никога не я отвеждаха на мястото, където бе онова откъснато нейно парче, за което ѝ говореше Олга.

Гледаше и синьото небе, летящите теки и левиращите хуми. Едните като стрели, другите като птици. Бързи и бавни. Наблюдаваше облаците — истинските и илюзорните.

Под онзи облак там има ред. Сигурно и с мен е така: под мъглата, която съм, има нещо, което може да бъде видяно ясно. Също като онези рафи горе...

Градините на Арката са прелестно място. Всичките тия нюанси зелено, свежината, прохладата... двете козинести светкавици, които се стрелват направо пътеката... гепарди навярно, улисани в майската си игра. Мъничък чичопей изпъчва жълта гръд върху едно клонче отсреща и приветства света с пролетта. Току над главата ми се изшмугва нещо. Пухкава тъмнокафява опашка почти ме погъделичкава по челото. Когато додото тръгва редом с мен, тракайки със сивокафеникавия си клюн, не мога да се сдържа и запявам. Тананикам си тихо, но топло, по един безименен път, от многото, които накрая водят до същото място...

Тананикането ми стихва, но не заглъхва, когато я виждам. Надвесила се е над един от застиналите водопади в градината и плиска сияещи капчици върху лицето и раменете си. И вместо гледката да свие сърцето ми от болка и невъзможност (толкова грация в едноединствено тяло... Господи, колко си щедър...), тя го облива и мие, точно както капчиците вода. Изящната ѝ ръчичка се отлепя от устните и поема през въздуха плавно, сякаш оставяйки му достатъчно време да се отдръпне. Милва водата като стара любов, която още обичаш приятелски. Извива се в шепа, разтваряйки пръсти, за да изплуват на свобода малките п'рани. Издига се над повърхността като раждаща се Венера. И всяка капчица, която се връща обратно, е сякаш два пъти по-чиста, два пъти по-пречистена от благослова на допира ѝ...

Тя изведнъж се обръща, бърза, но все така гъвкава, и потъвам в очите ѝ.

Не, не, потъвам *наистина*, не хиперболизирам и не е смотаното клише от поезията... Тия два океана светлокафяво, топло кафяво са се разтворили насреща ми, срещу мен, право към *мен*, тъй доверчиво и неуплашено, че сам не намирам време да се уплаша. Зад тях, през тях, блика пламък, пречистващ като самата вода и даже по-нежен от нея. Усецам как собствените ми зеници се разтварят, поглъщат хлада и горчивината на ирисите ми, канят я на свой ред да ме види, да разгледа

спокойно, внимателно, със същата грация, еднорогова грация (ето как са изглеждали древните твари, значи...); да си вземе всичко, което хареса... Господи... има ли нещо, което ще си харесаш, девойче? Потъвам в недрата на този твой пламък, все по-ярък, все по-дълбок, все по-наблизо...

Нито усещам ръцете ѝ, когато потърсват опора на раменете ми, нито разбирам, че се повдига на пръсти. Целият свят е очи — нейните, моите, нашите, почти в едно, почти едно, с друг човек, заедно...

И когато тя затваря очи, а моите устни се разтварят, за да пропуснат нейната мека влага, ми трябва цяла секунда, преди да си спомня кой съм. И после още една, преди мокрият ѝ език върху моя да взриви образа на пипалото: слизесто, тръпнещо, ровещо из устата ми.

Следващата една секунда обаче ми стига:

да видя как очите ѝ зейват и сега пламъкът в тях е пожар и агония, лудост, политане в пропаст, разкъсани органи — сякаш образите в ума ми се впиват в утробата ѝ и почват да порят;

да видя как очите ѝ се затварят, от носа ѝ теква кръвта;

ръцете ми, за които до тоя миг съм забравил, да я подхванат, преди да се срути цялата;

да я назова такава, каквато е: хума, скулптирана, млада, още неопитна в емпатията, неспособна да екранира чуждите моции...

Нито отпуснатото ѝ крехко телце, нито следващите десет минути, в които я нося към най-близката връзка с цел, стигат, за да заплача. Гледам безсилните ѝ клепачи, гледам струйките кръв по брадичката и страните, и не смея да ги избърша, не смея да ги докосна. Препъвам се по пътеката, но не падам и няма да падна, додето не я отнеса. Ще падам после (и падам, и падам); сега сякаш я носи някой друг, някой друг сякаш иска да плаче.

Когато стигам до цела, други ръце я поемат от моите, други ръце избърсват кръвта от лицето ѝ. После... после лежа на тревата и нито затварям очи, нито виждам зеленото над главата си.

Г)

— Бъдеш сама? Опитвала си?

— Не. Невъзможно е.

— Напротив — винаги възможно.

— Как така?

— Просто изключваш, както когато си тек и не искаш се отваряш повече или си хума и искаш кажеш *оттук~започвам~аз*, и после се обръщаш или просто свеждаш очи. Но не обръщаш *този* гръб, и не свеждаш *тези* очи, знаеш?

— Дори и да успея да го направя, те пак ще ме дръпнат обратно и аз ще се отворя или ще кажа *оттук~продължаваш~ти...*

— Има места, където тях не. Подслоните в горите, оазите, летовите, Градините.

— Не съм си представяла, че ще стигна до там.

— Стигнеш? Дез, са просто спирки.

Децата им — децата на теки и хуми — нямат нужда от патериците на порасналите. Едва по-късно, когато изгубят... какво, Господи, губят по-късно? — едва по-късно избират дали предпочитат текския или хумския път, хирургията отвън или втрещването навътре.

Ето ги и сега. Тия надали са на повече от пет-шест, двете близнета, облечени в диафанни материи, които сегиз-тогиз сменят цвета си според средата и настроението им, понякога даже прозират напълно. (*Леки, чисти и голи...*) И момченцето с кестенява косичка, което хвана подхвърления... да, портокал е, поне оттук изглежда така. Ето смеха, виковете им. Ето пръстчетата, които се ровят в пръстта или в косата на другия. Ето бързата болка на оня мъник, който скокна от прекалено високо; ето бързото му размиване, когато го накачулват другите, когато го гъделичкат по босата здрава петичка...

Те нямат нужда от патерици, стими и хими, мантри и тантри.

Извъртам глава и изпъшквам, когато виждам облака бял дим с форма на гъба, толкова далече, сякаш е зад хоризонта. След секунда смисълът на видяното застига видяното: във виртулето на юг някой явно има нужда да отдуши агресията си, или пък си припомня какво не бива да става, никога, никога пак. Гъбата расте още миг-два, после ветровете я сплитат на панделки и разнасят по една към всеки от човешките трансели наоколо.

Тази пътека води на запад, към морето.

От лявата ми страна два гепарда са се вторачили един в друг със златистите си очи, като две кинетуи, у които целият живот е събран във връхчетата на трепкащите опашки.

Извъртам глава вдясно, преди единият да опре нос о другия.

От дясната ми страна сред дърветата трепти мараня.

Извъртам глава надолу, надалеч от тая златиста жар, извираща от земята, тоя мираж, скрил под мантията си истина, която бушува много по-диво от гънеция се въздух между стволовете. Извъртам глава

надолу, но не и преди да мерна трите чифта разтворени устни, които рисуват по тялото между тях.

Извъртам глава надолу — а там две божи кравички, прилепили гръбчета (или както наричат ентомолите техните задни половини), се носят на зиг-заг по меката пръст. За миг кракът ми надвисва над тях, един миг само, преди да се овладее и бавно да го отдръпна. Кравичките (които не дават мляко и не е ясно кой точно бог ги пасе) се защурват из треволяците, унесени в любовната си игра.

Да тлеят! Ще стигна морето, без да ги гледам, без да погледна никого! Не искам! Не мога повече! Оставете ме сам! Аз съм... сам...

И този път не падам нито веднъж.

(Познати са ми разказвали, че пътеките на Градините са живоскулптирани тъй, че да ни пазят от падания и наранявания; че под девствената повърхност се крият сложни биомеханики... че усещането за недокоснатост, естественост, *чистота* е само илюзорно.)

Повдигам клепки, когато мекият морски мирис провира перки през ноздрите ми и ме погъделичква по мозъка. Морето се е простряло в лазурния си покой, галено от оранжево-огнените лъчи за последно, недокоснато, вечно, чисто...

Силуетите *там*, навътре... те са живи!

Стегната сива форма пронизва вълните, изопва се изящно пред залеза и се гмурва обратно, окъпвайки с бели пръски двете човешки тела от гърдите до тъмните им коси. Една перка, чер силует на фона на огненото, се подава, извърта се, стрелва се към едното човешко тяло, женското. Потъва, преди да я стигне, жената отмята коси, изскача нагоре почти до бедрата, устата ѝ зейва.

Още една перка бръсва мъжа по рамото, а после го доближава, бавно, направо лениво, спокойна като отиващото си слънце. Ръцете му се протягат, над, през, под водата, и за миг зървам хлъзгавото лъскаво тяло, което обгръщат. После двамата, неговата глава и перката на 'фина, се потапят, успокоено и плавно.

Другият 'фин се вижда само като по-тъмен въртоп сред лазурното, стрелващ се към жената ту оттук, ту оттам. Тя отваря уста все по-широко, главата ѝ се извива все по-назад, лактите, раменете, гърдите ѝ се полюшват все по-задъхано. В един миг всичко по нея

подскача: тялото се изопва изящно, пронизва водата, блясва като златиста, гола светкавица над притихналото море и се връща, за да проникне в него.

Миг по-късно морето изглежда пусто до хоризонта, а аз съм впил пръсти в пясъка и крещя.

Но не се ражда ни звук.

Д)

И се спуснаха в Дестру:

Където Сама видя как екстазът на теките и последните дихания на града се сливат в едно.

Тя нямаше време дори да се запита защо винаги другите и различни лица на света я привличаха. От Променящия се град до Падащия град. Никога в обикновения, стар, познат трансел. Нямаше време да си почине след спускането, в средата на пращен булевард, върху който слънцето рисуваше назъбени сенки. Сенки на натрошени сгради и полегнали кули, а над тях летяха рафи и мони, едните размахващи криле от сребро, другите — от обсидиан. Нямаше време, защото ръце с дълги нокти я дърпаха нагоре, настрани и после надолу, опашки стрели се увиваха около нейната (черна и дълга), галеха гърба ѝ, влизаха в нея, очи, нарязани на хиляди разноцветни фасети, отразяваха слабото ѝ тяло, прозрачните ѝ криле.

— Ето го! Всяка година умира, а ние го изпрацаме.

Думите се забиха в лицето на Сама като парченца град, запратени от ледена вихрушка. Гърдите на рафа, който ги изкрещя, бяха покрити със скреж, но той не беше студен. Не и преди малко, когато той беше в нея (с огън) и после тя в него (с опашката си), над езерото, което ги гледаше с едното си око: пълно със счупени стъкла и огледала, вместо с вода. *То поне няма да ме погълне, най-много да ме отрази да ме хвърли обратно в небето* — за това намери време да си помисли.

— Кой го руши? — попита Сама.

— Машини! Машинииииииии!

Отново нагоре, нагоре, почти до слънцето, толкова високо, че се виждаха горите наоколо — зелени и живи, търпеливо изчакващи да настъпи моментът, в който ще затворят и тази рана.

— Повтарят стар спомен, за да не го забравим. Най-странният подарък на хумите!

Сама знаеше за Падащия град, но досега не бе идвала тук. Образът му лежеше някъде дълбоко в нея като последна възможност, като нещо евентуално, нещо в краен случай. Сега бе стигнала до него. С ципестите си криле.

— Хайде надолу!

И ръцете му я хванаха през кръста, крилете му махнаха веднъж, два пъти, и телата им се гмурнаха в океана от прах. Беше някой друг, не леденият раф. Крилете му бяха покрити с къса, мека козина, езикът му беше дълъг, сух и много горещ. Дланите му я завъртяха. Ониксовите му очи потърсиха нейните, поискаха нямо съгласието ѝ, получиха го. Ноктите му намериха гърдите ѝ и се забиха в тях, измъкнаха змията и насочиха главата ѝ към неговите. Думи и дъх, стими и хими потекоха между въртящите се тела. Едното крило на Сама се уви около двамата, скри ги от света и заглуши стоновите им. Другото се опита да ги издигне нагоре, но не успя (скритите механизми завиха от ярост). Градът се приближаваше, дишаше прашно под двамата, отворил устни от стъкло и зъби от метал.

Паднаха върху някаква сграда, полуцяла до мига на срещата с тях. Беше зрелищно — с огън и пръски мозайка. От напуканите стени (и там пълзяха змии) ги гледаха нарисувани лица — някои с очи, други без.

Четири криле се разтвориха и разделиха, телата между тях — не. Устни, гърди, слабини, опашки оформяха стъпалата на стълба от плът и механика, вече забравила, че е механика. След това устните се откъснаха едни от други, за да си поемат дъх (и прах).

— А мислеше, че градът няма да ти помогне! Та ти вече си една от нас!

Сама искаше да каже „да“, но думата не излезе, защото пред нея застана образ, който стисна гърлото и затвори устата.

Беше Градина и не идваше от химите на змията.

Зелените венички по листа изпъкват в светлината отзад. Един сегмент на спиралата. Още един. Два. Три. Пет. Осем. Тринайсет. Все по-навън. Все по-изпъкнали. Все по-ярки.

Между листата се шмугва ветреца.

Тя... е прозрачна.

Примигвам.

Двадесет и един. Трийсет и четири. Петдесет и пет.

Листата, които са най-близо до светлината, най-отвън, проблясват в ярко, почти златно зелено, когато вятърът ги разроши.

Листата навътре, сред сенките на клоната, са изумрудени.

Още по-насам, където границите им почват да се размиват, зеленото се предава пред черното.

Примигвам.

Тя... е направена от вода.

Листата се полюляват на вятъра като — листа, които люлее вятърът.

Листа, които... са листа. Люляни от... вятърен вятър.

Тя — не е загърната в диафанна материя, а в ципестите си, прозирни криле.

Опашката ѝ — дългият черен сноп — който оставя нетрайна диря в тревите зад нея — който може да си е неин, а може и да е временен... това е — опашката ѝ.

Кожата ѝ — не е алабастрова; не е бяла като саван; не е зов за докосване и рисуване — тя е кожата ѝ.

Очите ѝ —

Надигам се вдървено от мястото си под клена и тръгвам към нея.

От Града в Градината, от небето на земята, Сама следваше път, начертан сякаш много отдавна, още преди Последната война, още преди митичната Първа война. *Единственият, който ми остана.* Образът в нея грееше силно и тя не успя да го изключи, дори за малко. Също като дишането и ударите на сърцето, той я подчиняваше на ритъм, който нито хумата, нито теката в нея можеха да избегнат.

Това е от майка ми: да носиш стихите като деца в утробата си. Само дете аз не съм готова да родя и отгледам моите...

Под краката ѝ алеите се виеха, меки и услужливи, а над главата ѝ листата на дърветата и сенките на невидими птици заличаваха света отвън с нежните си движения.

Мястото гореше, както винаги. Сама също, както често напоследък.

Видя се отстрани — прозрачните криле, обвили я плътно, и дългата черна опашка — и някакво атавистично вярване я накара да се усмихне. Спря за миг и затвори очи: все още виждаше себе си. Ето я отново: приела формата на стар кошмар, изгубил страшната си сила, уморена от Последния град и прозрачна, направена от вода...

Тръгна отново, за да изпревари странните мисли. Ако можеше, щеше да съблече тялото си, тук и сега, прозрачното си, направено от вода тяло, и да го остави. След нея някой щеше да го прибере, както тя прибираше чужди тела всеки ден. Щеше да се погрижи за нуждите му, но нищо повече. Защото останалото — желанията и страстите — щеше да е останало. Голо в Градината. Невъзможно за докосване, без нужда да бъде докосвано, неуловимо, изтичащо, нейното... тяло...

Сама спря и пръстта под краката ѝ заспа.

Единият ми крак е изтръпнал, стъпвам накриво, изохквам,
коляното ми хлътва в меката почва, изохквам, поемам към нея.

Няма ли да я... Какво ще си... Аз и тя сме като...

Очите ѝ —

Тя върви, без да ги е затворила. Върви, без да вижда. Върви, без да е нужно да гледа.

Остър каменен връх одира вътрешната извивка на свода ми,
кожата върху мекото засмъдява, аз изохквам, вървя към нея.

Бива ли?

Очите ѝ — виждат.

Мога ли?

Очите ѝ виждат — мен.

Искам ли?

Слабичкото, почти прозрачно тяло — което не бива да окувам в ръцете си, за да не излинее — което не мога да уловя, защото ще изтече между пръстите ми — което не искам да нараня, не искам да излиява, изтича, изгубя — което е...

Обърна се и го видя. Този, който гледаше нея както тя виждаше себе си. По-късно спомените ѝ щяха да сглобят чертите на лицето, очертанятията на тялото. По-късно щеше да го докосне, да го почувства — върху, под, вътре в себе си. В онзи миг момичето видя само очите му. Видя ги и ги позна, защото допреди малко ги бе мислила за своите.

Прииска ѝ се да рукне към него: като вода, като кръв, като... Дезире. Да се излее върху него, да се разбие о него като вълна и да се събере отново, за да повтори. Дали и с него щеше да е същото? *Тръгвам, цялата прилив, неумолим и посребрен от луната; тръгвам си, цялата отлив, изморен и опален от слънцето...*

Кожата ѝ мълчеше предателски, гладка, непроницаема. А тя разчиташе на нея: очакваше да прочете по кафеникавата повърхност истината за него, да види изрисувано бъдещето им. Но нямаше нищо. Всичко в Сама бе тихо като в най-самотните кътчета на Градината. Това я изплаши.

Беше раздала толкова много от себе си на света, че вече не знаеше как да си го върне. А този... човек, нито хум, нито тек, как беше възможно, той, който изглеждаше и вървеше така, сякаш нищо на тая Земя не му е познато, сякаш всичко е непознаваемо... той май виждаше как да събере парченцата. *И да ѝ ги върне*. Не да види къде са и колко леко ги е разхвърляла, а след това да ѝ поиска ново, само за него. Не да види как тя е навсякъде и да ѝ прошеушне ~_ела~итук~~знам~чеможеш~_. Не.

Той виждаше *нея*, сега... и сега... и отново, с всяка негова тромава, уверена крачка по-близо — виждаше *нея*, както и да се променеше, каквато и да прелееше миг по-нататък. Той би докосвал, склонил чело пред, отпил *нея*. Той не би пожелал да я изпие цялата. Той беше...

Беше друг. Не *нея*, не някой от другите.

Което е.

Очите ѝ гледат мен.

Гледат пръстите ми, които се вдигат към малките ѝ гърди.

Гледат топлото алено, което не виждам, ала усещам, по топлината, да се стича по бръчиците на дясното ми ходило.

Гледат очите ми, които гледат очите ѝ, които виждат как виждам как вижда как...

Затварям очи, моите, а пръстите ми последват всяка извивка по тялото ѝ.

Сега надолу и леко навътре.

Сега надолу и малко назад, там, където изскача реброто.

Сега бързо и плавно, надолу, по най-плоската от заоблените извивки, над малката изпъкналост, от която тупти топлина, и пак бързо надолу, по най-дългата от заоблените извивки; сега предпазливо, върху и около коравината в коляното, по продължение на коравината, в която прелива, докато се спуска към земната твърд; над двете най-остри изпъкналости и сред тревите; а после обратно, нагоре, по гъвкавото могъщество на опашката, над туптящото топло, отново, и над туптящото тихо, където някога е гнездила змия; по най-меката от извивките, когато раменете завършат, после по-близо до мене, еднакво далече от нея — не я допирам нито за миг — над устните, ноздрите, към очите — очите, които...

Отварям очи, моите.

... ме гледат, в очите.

И са едва началото на човека, притихнал пред мен.

» ↓ «

Той беше.
И тя тръгна, цялата.

Когато замирам, крилете ѝ се разхлабват, разплитат, разперват едва доловимо.

Отпуснатите ѝ пръсти се вдигат към моите, към лицето ми. Увисват, на пръст разстояние, на пръст топлина помежду ни, топлина помежду ни, топлина, помежду ни...

И ставам прозрачен — направен съм от вода, която ще рукне, сега — ще изтече, излинее —

— ако не бяха тия мънички пръсти, които да уловят всичката, да не ми позволят да стана на локва и да попия в земята, ненапоимата наша Земя, за която човекът не струва дори колкото капчица пролетен дъжд —

~бъди~~~бъдидъжд ~~~бъдимоя~вода~

~ ~ ~ ~ ~

Отворете очи.

Спрете да се срамувате, да ревнувате, да *лъстите*. Отворете очи.

Вижте ни. Отворете очи.

Вижте ни, в мига, в който ръцете ни се протягат една към друга, но не могат, не искат, няма нужда да се допрат.

Отворете очи.

Вижте ни, в мига, в който ръцете ни се протягат една към друга.

Отворете очи.

Вижте, в мига, в който ръцете ни се протягат. Отворете очи.

Вижте, в мига преди всички останали мигове, преди страстта, нежността, силата.

Отворете очи.

Вижте, в мига, преди велите, допреди тоя миг, нейни криле да се развият, развоят, да ме повият.

Вижте ни в мига, в който сме.

Отворете очи.

Вижте света си.

Отворете очи.

Погледнете се. Вижте се.

Отворете очи.

После се отворете.

Докрай.

Редактираха: Диана Павлова, Искра Христова, Светла Йосифова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.